

I

15. juli

1

Pigen i seng nummer tolv vågnede tidligt.

Det var en sommermorgen. Det blide, milde morgenlys strømmede ind i sovesalen igennem de lette gardiner. Lyset fik langsomt natten til at forsvinde – det fjernede mørket fra hjørnerne af rummet, og det fik de andre pigers ukendte drømme til at blegne. Det gjorde deres søvn let. Hun blev liggende lidt og lyttede til dem, mens hun forsøgte at skelne dem fra hinanden. Kathrine sov på ryggen som sædvanlig og snorkede let med åben mund. Belle hvæsedede som en slange. Marieke til højre for hende lå uroligt og havde den ene arm hængende ud over sengekanten, mens hendes store, røde hår lå udslået som en vifte af solskin på puden. En dråbe spyt hang i hendes mundvig. En tid overvejede pigen i seng nummer tolv at rejse sig og tørre spytet væk med en snip af lagenet. Men så opgav hun det.

Hun ville gerne have sagt det til Marieke. I det mindste til hende. Eller have skrevet en besked til hende. Et eller andet. Men tiden var kommet nu, og i går aftes havde hun endnu ikke bestemt sig. I stedet havde hun brugt det meste af aftenen og en stor del af natten på at overveje alle mulighederne og på at gruble over dem. Det var ingen nem beslutning. Hun havde ligget søvnløs og urolig i den knirkende jernseng, næsten indtil det blev lyst. Faktisk havde hun været så urolig, at både Marieke og Ruth havde spurgt hende, om hun var syg, og Belle flere gange havde råbt til hende, at hun skulle lade være med at larme sådan.

Belle var krævende og svær at gøre tilpas. Men hendes far stod sig godt med Jellinek. Det sagde folk i hvert fald. Derfor drejede det sig om at stå sig godt med hende. På den anden side så påstod man jo så meget her på Waldingen.

Men hun havde altså ligget og vredet sig rundt i sengen. Hun

vidste ikke helt, hvornår hun egentlig var faldet i søvn, og hun vidste heller ikke, hvad klokken var nu. Men hun havde i hvert fald ikke sovet ret længe. Hendes indre vækkeur havde virket, som det plejede. Det var nok bedst at stå op nu. Vækkeuret havde vækket hende. Men der var ingen garanti for, at det også ville holde hende vågen.

Forsigtigt krøb hun ud under det tunge tæppe og satte sig på sengekanten. Her fiskede hun sine cowboybukser og sin T-shirt frem fra skabet sammen med gymnastikskoene og klædte sig hurtigt på. Hun kunne mærke, hvordan uroen voksede i hendes mave. Men hun bekæmpede uroen med vrede.

Og med krænkelser og en følelse af retfærdig vrede.

Hurtigt smed hun resten af sine ting i rygsækken. Så hurtigt som hun turde. Det var svært at få plads til det hele, men til sidst gik det. Hun lukkede rygsækken og listede ud af sovesalen. Døren knirkede som sædvanlig, da hun åbnede den. Og et par af trappetrinnene klagede sig også under hendes vægt. Men det tog alligevel ikke mere end et par minutter, før hun var ude i det fri.

Hun løb gennem det dugvåde græs op mod skovbrynet og stoppede ikke, før hun var nået op over den lille bakke og ned i hulningen bag den, hvor man ikke kunne se hende fra husene og heller ikke umiddelbart kunne få fat i hende.

Her blev hun stående lidt og tøvede midt i et område med lave blåbærbuske. Hun kom til at ryste af morgenkulden, mens hun stod og funderede over retninger og afstande. Faktisk frøs hun så meget, at hendes tænder klaprede. Men hvis hun bare fortsatte ind i skoven, måtte hun vel før eller siden nå frem til den store vej. Det vidste hun. Der var bare frygtelig langt. Selv om hun havde held til at bevæge sig i en nogenlunde lige linje, så ville det tage mindst en halv time. Og kom hun til at gå i cirkler, så var det ikke godt at vide, hvor længe det ville tage. Hun havde boet i store byer hele sit liv. Det her med skove og marker og natur var ikke noget, hun forstod sig på.

Det var *langvejs fra*. Langt væk.

Uden for lands lov og ret, som man sagde.

Under normale omstændigheder ville hun nok have bedt en

bøn. Hun ville have bedt til Gud om, at han skulle hjælpe hende et stykke på vejen og i det hele taget passe på hende. Men det føltes på en eller anden måde helt forkert lige akkurat i dag.

Forkert, men også på en eller anden måde uærligt.

Gud havde nemlig skiftet ansigt den sidste tid. Ja, det var nok sådan, man kunne beskrive det. Han var blevet svær at forstå, og endnu sværere at gennemskue. Faktisk var han nærmest blevet en smule skræmmende. Den venlige, trygge gamle mand med skægget, som hun huskede fra sin tidligste barndom, var blevet mørkere og mere ... truende.

Da hun tænkte efter, forstod hun også godt, at det netop var på grund af dette mørke, at hun nu stod her mellem blåbærbuskene og var i tvivl om alting.

Det var på grund af det mørke, hun var nødt til at kæmpe med sin rædsel og sin vrede. Og det var på grund af mørket, at hendes retfærdighedsfølelse var krænket.

Alt sammen udsprang af det sære, nye mørke.

Til højre for hende fortsatte landskabet nedad. Mod søen og den bugtede grusvej, der førte ud mod Finghers gård. Der, hvor de plejede at skiftes til at hente mælk. Foruden grøntsager, kartofler og æg naturligvis.

De plejede at gå fire sammen med de to ramponerede trækvogne og med Jellinek forrest. Ingen havde nogensinde fattet, hvorfor Jellinek var nødt til at være med på de ture. Det burde vel være nok med en af søstrene. Men han gik sikkert med for at beskytte dem. Det var nok sådan, det hang sammen. Finghers gård var den eneste kontakt, de havde med *Den Anden Verden*, som Jellinek plejede at kalde det i sine taler – de taler, som han holdt både om formiddagen og om aftenen.

Den Anden Verden?

Nu står jeg i *Den Anden Verden*, tænkte hun. Jeg er ganske vist ikke nået mere end et par hundrede meter ind i den. Men allerede nu er jeg i tvivl om retningen. Måske er det faktisk sådan, som han siger. Måske passer det. Måske er det Jellineks Gud, som er den rigtige og ikke hendes egen. Måske er hendes Gud bare en tåbelig, tilgivende barnegud, når det kommer til stykket.

Fanden heller, mumlede hun og gennemrystedes af en kulde-

gysning. Denne gang fordi hun bandede. Men hun fattede altså slet ikke, hvad man skulle med en Gud, hvis han ikke var god.

Selv om hverken den gode Gud eller nogen anden kunne fortælle hende, hvad hun egentlig skulle stille op, hvis hun først nåede frem til den store vej.

Men den tid den sorg, som hendes mormor plejede at sige. Kommer tid kommer råd. Hun kastede et sidste blik op over bakken og ned mod bygningerne. Det var kun den øverste del af spisesalens spidse tag, som stak op mellem træerne.

Og så det store, sorte kors naturligvis, som de havde hjulpet hinanden med at tømre sammen den første dag. Hun trak vejret dybt, vendte det hele ryggen og begyndte at gå ned mod søen. Det var nok sikrest først at følge grusvejen.

Hun nåede vejen lige i nærheden af det kæmpestore birketræ, som hun og Marieke havde snakket om, at de ville skære deres navne ind i, før de tog hjem herfra.

Hvis de ellers var i stand til at snige sig væk, naturligvis. Hvis de var i stand til at stjæle tyve minutter af *Det Rene Livs tid* altså. Og hvis de ellers var i stand til at smutte tilbage igen uden at blive set. Egentlig havde de vel aldrig troet på, at det kunne lade sig gøre. Men man sagde jo den slags. Og nu stod hun så her alene og lod hænderne glide hen over den glatte, hvide bark.

Det Rene Liv? Sådan tænkte hun. Det Gode Lys. Hyrden?

Den Anden Verden.

Sludder.

Lort!

Ordet dukkede op i hende lige så pludseligt, som det havde gjort dagen før. Lort. Dengang havde hun ikke været i stand til at undertrykke det. Det var bare fløjet ud af munden på hende som en vred og ulydig lille sommersvale. Og da det først var udenfor, var det vokset til en truende tordensky.

Ja. Sådan var det. Det lille ord var blevet til en sort, truende sky, der havde hængt over dem alle sammen inde i Livets Sal. En sky, der havde fået alle pigerne til at holde vejret, og havde fået Jellinek til at rette sine blege øjne mod hende i nogle sekunder, der havde følt lange som dage.

Jeg vil tale med dig bagefter, havde han så sagt til sidst. Hvor-
efter han havde flyttet øjnene og var fortsat med at tale på den
sædvanlige, stilfærdige måde. Om Renhed og Hvidhed og
Nøgenhed og alt det der.

Bagefter i Det Hvide Værelse.

Selv ikke dér havde han brugt mange ord på hende. Han
havde bare konstateret fakta.

Djævelen, min pige. Du har djævelen i dig. Og i morgen skal
vi drive den djævel ud.

Derefter havde han sendt hende i seng med en træt hånd-
bevægelse.

Hun havde hørt om, hvordan man drev djævlene ud. Men
hun vidste ikke med sikkerhed, hvordan det foregik. Faktisk
havde hun troet, at det kun var noget, som de voksne gjorde.
Men sådan var det altså ikke. Alle kunne blive besat af Den
Onde. Selv et barn. Det var gået op for hende dagen før.

Og nu skulle Den Onde så uddrives. Det var nok ikke nogen
behagelig oplevelse. Det var helt sikkert værre, end når man
piskede synderne ud. Selv om hun efterhånden havde været her
i mere end to uger, så havde hun stadigvæk ikke vænnet sig til
riset. Hver gang var hun nødt til at finde et sted for sig selv, hvor
hun kunne græde lidt bagefter. Men hun havde aldrig set nogen
af de andre piger trække sig afsides på samme måde.

Pludselig var gråden igen hos hende. Uden forvarsel. Det
brændte så voldsomt i halsen, at det næsten ikke var til at holde
ud. Tårerne begyndte bare at løbe, så hun var nødt til at sætte
sig i vejkanten. Hun var også nødt til at blive siddende lidt, så
tårerne kunne holde op med at løbe. Det var simpelthen for
åndssvagt at rende rundt midt ude på vejen og tude. Også selv
om klokken nok ikke var meget mere end seks-halvsyv. Og selv
om hun nok ikke ville rende ind i nogen. Det var bare for ånds-
svagt alligevel.

Hun fandt et lommelørklæde frem og pudsede næsen. Og så
blev hun siddende et par minutter bare for en sikkerheds skyld.
Det var netop, da hun rejste sig igen, hun hørte en gren knække
lige i nærheden og pludselig forstod, at hun slet ikke var så alene,
som hun havde troet.

II

17. juli – 18. juli

“Og hvem har så påstået det?” sagde Jung og åbnede dåsen med Coca-Cola. “Altså at han har planer om at trække sig tilbage?”

Ewa Moreno trak på skuldrene.

“Jeg aner ikke, hvor det kommer fra,” sagde hun. “Men Rooth og Krause sad og snakkede om det i går nede i kantinen ... i øvrigt forstår jeg det godt.”

“Forstår hvad?” sagde Jung. “Hvad er det, du forstår?” Han tog et par dybe slurke af dåsen og kæmpede for ikke at bøvsse.

“At han har fået nok selvfølgelig. Nu har han vel efterhånden arbejdet med den slags i femogtredive år. Hvor længe har du selv tænkt dig at fortsætte?”

Jung tænkte sig om, mens han diskret lod kulsyren sive ud gennem næsen.

“Man kunne jo være så heldig at blive skudt først,” sagde han. “Nej. Jeg prøver at holde fornuften fangen ved at tænke over det. Vil du have en slurk?”

Han rakte dåsen frem, hvorefter Moreno tømte den.

“Hvor er det varmt,” sagde hun. “Jeg tror mindst, jeg har drukket tre liter væske siden i morges. For resten kan du bare spørge Münster. Hvis der er nogen, som ved noget, så er det nok ham.”

Jung nikkede.

“Hvor gammel er han?”

“Hvem? Münster?”

“Kommissæren naturligvis. Han er da ikke blevet tres endnu.”

“Aner det ikke,” sagde Moreno. “Hvor længe skal vi sidde her og hænge? Der sker jo ingenting overhovedet. Ikke andet end at hjernen koger.”

Jung så på uret.

“En time endnu. Sådan lyder ordren.”

“Kør en runde mere,” sagde Moreno. “Så vi i det mindste kan få lidt luft. Der er jo ingen mening i, at vi sidder her og får solstik. Er du ikke enig?”

“Man skal være indstillet på at dø på sin post,” sagde Jung og startede bilen. “Det står i reglementet. Men jeg synes nu i hvert fald, at det ville være en skam, hvis han stod af ... også selv om han har sine særheder. Hvor skal vi køre hen?”

“Hen til kiosken for at købe noget mere cola,” sagde Moreno.

“Din vilje, min lov,” sagde Jung. “Selv om jeg tror, at jeg tager noget uden kulsyre denne gang. Se engang der! Selv om det nok har siddet lige i solen i lang tid efterhånden ...”

Han pegede op mod det gigantiske termometer på svømmehallens gavl.

“Syv og tredive grader,” sagde Moreno.

“Hverken mere eller mindre. Varmt som blod. Menneskers kropstemperatur.”

“Jeg er tørstig,” sagde Moreno.

Kommissær Van Veeteren steg ind i bilen og lukkede øjnene.

“Og den kvinde,” mumlede han. “Den kvinde har man ofret halvdelen af sit liv på.”

Han stønnede. Bilen havde stået parkeret i det hvidglødende solskin midt ude på torvet i mere end en time. Og da han lagde hænderne på rattet, syntes han næsten han kunne lugte brændt kød. Kremering, tænkte han. Ja. Vi skal jo alle den vej.

Sveden perlede af ham. I ansigtet, i nakken og under armene. Han rullede vinduerne ned og tørrede sig omhyggeligt i panden med et halvnusset lommeørklæde.

Derefter betragtede han den våde klud. Der var nok også en del koldsved imellem.

Femogtyve år af ens liv, sagde han og startede bilen. Forsigtigt svingede han ud fra parkeringspladsen. Et kvart århundrede.

Og nu havde hun så forsøgt at stjæle to uger mere. Han begyndte at rekapitulere samtalen.

En hytte ude ved Maalvoort. Jo, tak skal du have ... masser af

plads. Fire værelser og køkken. Klitter og strand og hav ... og så Renate og ham selv. Plus Jess og tvillingerne ...

Han sad og spekulerede over, hvor meget planlægning der egentlig var i det. De havde snakket sammen i lang tid – tilsyneladende om ufarlige ting – mere eller mindre på hans betingelser. Og så var forslaget pludselig dukket op. Som et lyn fra en klar himmel. Han burde have været klogere. Om han ikke havde planlagt at holde ferie i august? Samtidig med at Jess for en gangs skyld ville komme hjem og blive hjemme i to uger. Børnebørnene sammen med deres morfar og mormor. På én gang. Fanden heller!

Men smart var hun jo.

Han kom til at grine lidt af det hele. Hun lød næsten ynkelig, da hun sagde det. Det med at huset var en anelse for stort. Fordi hun havde måttet tage, hvad der var, når hun var for sent ude. Ville han være i fred, så var det i orden med hende. Der var som sagt rigeligt med plads. Både inden døre og uden døre ...

Jo. Det lød, som om hun havde planlagt det. Det lød som en invitation, men reelt fik man armen vredet om på ryggen, tænkte han. Den typiske armvridning fra en ekskone, som var ude for at fiske i det gode, gamle, grumsede vand. Fy for satan!

Han tændte først for radioen og slukkede så igen.

Jess og ungerne ...

Beklager, havde han sagt.

Og Erich havde lovet at komme. I det mindste et par dage.

“Jeg er ked det, min ven. Du er for sent ude også her. Jeg har allerede arrangeret noget andet.”

“Arrangeret noget andet? Hendes øjenbryn hævede sig tvivlende. Har du arrangeret noget andet?”

“Ja. Kreta,” svarede han for at forfølge sit held. “To uger fra den første.”

Hun troede ikke på ham. Det kunne han se med det samme. Det ene øjenbryn sank tilbage, hvor det hørte til, mens det andet blev hængende oppe i panden som en stum, buet bebrejdelse.

“Kreta,” sagde han igen, selv om det slet ikke var nødvendigt. “Rethymnon. Men jeg havde nu også forestillet mig, at jeg skulle et smut over på sydsiden ... og ... ja ...”

“Skal du af sted alene?”

“Om jeg skal af sted alene? Naturligvis skal jeg det. Hvad fanden skulle jeg ellers?”

Han kørte op over en helle med venstre forhjul og bandede indvendigt.

Et kvart århundrede. Derefter fem år i frihed. Men hende slap han altså ikke for. Selv om han egentlig ikke fattede, hvad hun var ude efter. Han kom til at fryse midt i sommervarmen. Og gav panden endnu en tur med lommeværkløst. Hvorefter han svingede ned ad Rejmer Plejn og havde held med at finde en parkeringsplads under et af lindetræerne.

Kreta? Sådan tænkte han, mens han steg ud af bilen. Hvorfor egentlig ikke?

Netop. Hvorfor egentlig ikke. Når man var i stand til at reetablere kvinders mødom operativt, skulle man så ikke retrospektivt være i stand til at forvandle en lille, hvid løgn til sandhed?

Man har sandelig ordet i sin magt i dag, konstaterede han. Fanden og hans ... mormor. Nej, oldemor var det vel. Retrospektiv sandhed! Måske var det i dag, man skulle begynde at skrive sine erindringer.

Han skrædede over torvet. Stoppede en tandstikker i munden og åbnede døren til rejsebureauet på hjørnet.

Den kvinde, som stod ved skranken, havde ryggen vendt imod ham, og der gik nogle sekunder, før han fattede, hvem hun var. Hendes kastanjebrune hår var blevet lidt dybere i farven siden sidst, og hendes stemme var blevet lysere.

Gudskelov for det.

Ulrike Fremdli. Da han traf hende sidste gang – den eneste gang, han havde været sammen med hende – var hendes mand lige blevet myrdet. Han regnede efter og nåede frem til, at det måtte have været i februar. Sidste februar. Denne råkolde, rædselsfulde, gudsforsludte måned. Håbløshedens årstid, som Mahler plejede at kalde det. De havde siddet i en helt almindelig, ryddelig dagligstue i et helt almindeligt, ryddeligt rækkehus ude i Loewingen. Ham og Ulrike Fremdli, som netop var blevet enke. Han havde opvartet hende med de sædvanlige, tyndslidte fraser.

Samtidig med at han havde været imponeret over hendes måde at håndtere det hele på.

Fraserne altså.

Men egentlig også sorgen.

Da han sagde farvel til hende, var det gået op for ham, at hun var en kvinde, som han godt kunne blive forelsket i. Hvis det altså havde været tredive år tidligere. Dengang, hvor han stadigvæk blev forelsket. Det havde han tænkt en del over bagefter. Jo – havde han tænkt – vel kunne han være blevet forelsket i hende.

Hvis han altså ikke havde brugt sit liv på en anden.

Nu stod hun så her og bestilte en rejse. Ulrike Fremdli. Lidt over halvtreds, så vidt han kunne se. Med ny kastanjefarve i håret.

Der var helt sikkert mønstre i livet ...

Han tog et nummer, og satte sig i den spinkle stålrørsstol bag hende uden at præsentere sig. Sandsynligheden talte for, at hun ikke kunne huske ham. I hvert fald ikke så livagtigt, som han kunne huske hende. Måske havde hun helt glemt ham, når det kom til stykket. Han ventede. Begyndte at blade i et af de kataloger, som lå foran ham på glasbordet. Derefter flyttede han tandstikkeren til højre mundvig og forsøgte at se ud, som om han ikke lyttede.

Som om han bare var en helt almindelig charterkunde. Eller måske en del af møblementet.

Men han lyttede altså. Trommehinderne stod spændte. Samtidig med at der opstod en vis indre uro. Både i underlivet og i struben, hvor han længe havde vidst, at sjælen havde sin bolig. I det mindste hans sjæl.

For det var Kreta, som var på dagsordenen. Det var krystalklart. Det kunne der ikke herske tvivl om. Den nydeligt solbrændte sælger talte om Teseus og Ariadne og om Enkernes by. Om Spili og Matala og om vinen fra Samaria.

Han talte også om Rethymnon.

Kommissær Van Veeteren trak vejret dybt. Han fandt lommetørklædet frem igen og tørrede sig i nakken. Til trods for vifterne under loftet så var der varmt som i en ovn.

“Man skal endelig ikke undervurdere strømmen,” sagde sælgeren.

Det har han ret i, tænkte Van Veeteren.

“Hotel Christos,” foreslog den solbrændte Adonis. “Det er ikke luksus, men det er pænt og nydeligt. Ligger midt i den gamle by ... bare et minuts gang fra den venetianske havn.”

Ulrike Fremdli nikkede. Halvguden smilede.

“Skal vi sige afrejse den første så? Og to uger?”

Van Veeteren kunne mærke, hvordan han blev svimmel. Og hvordan han så holdt op med at være det igen. Han havde lagt kataloget fra sig og rejste sig hurtigt. Jeg må have noget frisk luft, tænkte han. Satans også. Det her føles som et hjerteanfald.

Ude på gaden stoppede han op i skyggen under et lindetræ. Der spyttede han tandstikkeren ud og bed sig hårdt i læben. Han vågnede ikke. Altså var det ingen drøm.

For fanden da også, tænkte han. Jeg er for gammel til den slags.

Han købte en halv liter mineralvand i kiosken og tømte flasken i et drag. Derefter blev han stående et minuts tid og tænkte sig om. Det er dumt at forhaste sig, tænkte han.

Men det er endnu dummere bare at overse de tegn, som man møder på sin vej, tænkte han så bagefter. Desuden står jeg jo lige her ...

Han trådte ud i sollyset igen. Gik hurtigt og spændstigt tværs over torvet og ind i Kellnerstraat. Passerede forbi et par antikvariater, og stoppede så op på hjørnet af Kupinskigyden. Dér tørrede han sig atter over panden og kiggede ind ad det fyldte udstillingsvindue.

Forsigtigt, som om han forsøgte at snyde i kortspil.

Jo. Skiltet var der stadigvæk.

Medarbejder søges.

Eventuelt partnerskab.

F. Krantzze

Det skilt havde nok hængt der i ... han tænkte efter ... det meste af seks uger. Han sukkede lettet. At tænke sig at der var gået næsten en halv sommer, før han fik øje på det.

Han tøvede lidt igen, før han langsomt begyndte at gå tilbage mod torvet, mens han tyggede på en frisk tandstikker og betragtede de gamle jugendfacader fra begyndelsen af århundredet. De var slidte, men havde skønheden i behold. De brede lindekroner kastede skygge ind over fortovet. *Yorricks Café* på hjørnet. *Winderbladts Café* på den modsatte side. En stor, stønende Sankt Bernhardshund under et af bordene. Med tungen helt ude på fliserne.

Jo, tænkte han. Det ville være et godt sted at leve.

Da han atter satte sig ind i bilen, havde han bestemt sig.

Hvis skiltet stadigvæk hænger der til august ... ja, så bliver det sådan.

Sværere var det faktisk ikke.

Det var endnu lettere bagefter at køre som en sindssyg hjem til Klagenburg for derfra – pr. telefon – at bestille en charterrejse til Kreta. Ja, to uger. I Rethymnon. På Hotel Christos, som han havde fået anbefalet af en god ven. Enkeltværelse. Afrejse den 1. august – hjemrejse den 15. august.

Da det var overstået, kiggede han på sit ur. Klokken var tyve minutter i tolv. Og det var den 17. juli.

Der var ingen idé i at begive sig ind på politigården før frokost. Det konstaterede han bare, mens han forsøgte at fremkalde en form for resignation. Uden det store held. Han trissede lidt rundt i lejligheden i stedet og forsøgte så at blade i gårsdagens udgave af *Allgemejne*. Det havde han heller ikke det store held med. Han sukkede dybt. Trak den gennemsvedte skjorte af, hentede en øl i køleskabet og satte Pergolesi på cd-spilleren.

Livet?

Sådan tænkte han.

Er det tilfældigheder, eller er der et mønster?

“Varmen får folk til at lave færre forbrydelser,” sagde deBries.

“Sludder og vrøvl,” sagde Reinhart. “Det forholder sig lige modsat.”

“Hvad mener I?” sagde Rooth og gabte.

“De gider simpelthen ikke,” sagde deBries.

“Vel gør de så,” sagde Reinhart. “Det forholder sig nemlig sådan, at varmen slider på hæmningerne, og at mennesket i bund og grund er et kriminelt dyr. Læs *Den Fremmede*. Læs Schopenhauer.”

“Jeg orker ikke at læse,” sagde Rooth. “Ikke i den fandens hede.”

“Varmen kalder også drifterne frem,” fortsatte Reinhart og tændte sin pibe. “Tænk engang over det. Se engang på alle de kvinder, som render rundt derude. Halvnøgne. Det er ikke sært, at det får de frustrerede hanner til at eksplodere.”

“Frustrerede hanner?” sagde Rooth. “Hvad helvede ...”

“Ja, ja,” mumlede deBries. “Kvindemorderne burde nok vågne op i det her vejr. Men indtil videre har vi altså ikke haft nogen.”

“Bare vent,” sagde Reinhart. “Højtrykket er ikke mere end fire dage gammelt. Og hvor fanden er kommissæren forresten henne? Jeg troede, at vi skulle holde møde lige over frokost. Og nu er klokken snart halv to.”

DeBries trak på skuldrene.

“Han spiller vel badminton med Münster.”

“Nej,” sagde Rooth og tog en bid af et æble. “Münster dukkede op inde hos mig for ikke ret lang tid siden.”

“Man må ikke snakke med mad i munden,” sagde Reinhart.

“Så ville han jo næsten aldrig få sagt noget,” sagde deBries.

“Luk,” sagde Rooth.

“Netop,” sagde Reinhart.

Døren gik op, og Van Veeteren kom ind med Münster på slæbetov.

“Godmorgen, kommissær,” sagde Reinhart. “Har du sovet godt?”

“Jeg blev lidt forsinket af varmen,” sagde Van Veeteren og lod sig synke ned bag skrivebordet. “Nå?”

Der blev helt stille lidt.

“Hvad mener du med nå?” spurgte Rooth og tog endnu en bid af sit æble.

Van Veeteren sukkede.

“Hvad sker der?” sagde han. “Hvad får I tiden til at gå med? Vi kan jo lægge ud med Reinhart. Det handler vel om pyromanbranden i Vallaste, går jeg ud fra.”

Reinhart mobiliserede en lodret rynke mellem brynene og sugede på sin pibe. Hvorefter han nikkede lidt vagt. Mordbranden i Vallaste var efterhånden en to og et halvt år gammel sag. Man havde lukket sagen adskillige gange. Men hver gang man manglede arbejde, plejede han at finde den frem igen. Det var ham, der havde ledet efterforskningen, og det gik hans ære for nær, at gerningsmanden stadigvæk rendte rundt uden at være pågrebet.

Der var ikke mange medlemmer af korpset, som tænkte på den måde mere. Det vidste kommissæren godt. Han vidste dog også, at Reinhart var en af dem.

“Jeg har stadigvæk et par løse ender,” indrømmede han. “Og jeg havde da overvejet at se lidt på dem. Hvis der ellers ikke er andet, som behøver min begavelse ...”

“Hmm,” sagde Münster.

“Der er visse dele af folks anatomi, som tilsyneladende har en tendens til at svulme op i den varme,” sagde deBries.

“Gør du bare det,” sagde Van Veeteren. “Kig du på dine løse ender.”

Han lænede sig tilbage og betragtede sine underordnede med et pludseligt klarsyn. Det var bestemt ikke nogen homogen flok. I det mindste ikke udseendemæssigt. DeBries var lige blevet skilt for en måned siden og havde brugt den første måned i friheden

til at forny sin garderobe – resultatet var blevet, at han nu mest af alt mindede om et temmelig depraveret levn fra 80'ernes yuppiekultur. Eller om en slidt rockmusiker fra 60'erne, der pludselig har fået et comeback, som Reinhart formulerede det. Mumien fra Woodstock. Rooth havde langt om længe – måske på grund af varmebølgen – besluttet sig for at barbere sit spirende fuldskæg af, og den blege, babyglatte hage stod i meget skarp kontrast til de solbrændte kinder og den solbrændte pande.

Han ligner *the missing link*, tænkte kommissæren.

Münster så mest af alt ud som ... Münster. Også selv om han havde svedpletter under armene. Og Reinhart havde altid fået Van Veeteren til at tænke på det, som han formodentlig også var inderst inde: en intellektuel havnearbejder.

Hvad ham selv angik, så var han bestemt ikke nogen skønhed heller. Men heldigvis for ham havde mennesker også et indre. Konstateringen fik ham til at gabe.

“Og hvornår har de herrer så tænkt sig at tage ferie? For nu at snakke om noget helt andet.”

Det virkede, som om han havde tabt interessen for mødets egentlige emne og nu tilbød alle et alternativ.

“Den femte,” sagde Reinhart.

“I næste uge,” sagde deBries. “Og jeg ville være meget taknemmelig, hvis jeg kunne undgå at blive indblandet i noget inden da.”

“Det samme her,” sagde Münster. “Men Jung og Heinemann kan vel også godt forsvare skansen, hvis der skulle blive noget. Sammen med Rooth og Moreno naturligvis.”

“*Sure*,” sagde Rooth.

“Jeg vidste ikke, at du talte fransk,” sagde deBries. “Er det noget, du har taget som korrespondancekursus?”

Rooth kløede sig i det skæg, som ikke var der mere.

“*Fuck off*,” sagde han. “Og det var et tysk ordsprog. Skal vi fortsætte med den hotelsvindel, eller har du noget andet til os?”

“Smut du bare,” sagde Van Veeteren. “Men se at få fat i enten Pompers eller Lutherson. Alle og enhver ved, at det er dem.”

“Tak for tipset,” sagde deBries.

Han og Rooth forlod kontoret.

“Folk bliver så frygteligt pirrelige i den varme,” bemærkede Münster, da døren havde lukket sig efter dem. “Hvilket for øvrigt ikke kan undre nogen.”

“Det var netop det, jeg lige sad og sagde,” sagde Reinhart. “Men hvis der ikke var mere, så vil jeg også trække mig tilbage. I kan jo ringe til mig, hvis der er noget, I vil mig.”

“Skrid,” sagde kommissæren, hvorefter Reinhart langsomt bevægede sig mod døren.

Münster gik over til vinduet og kiggede ud. Ud over byens tage, der dirrede i varmen.

“Bare der ikke dukker et mord eller sådan noget op,” sagde han, og lagde panden mod glasset. “Nu lige før ferien. Jeg kan huske, hvordan det var for to år siden ...”

“Hold din mund,” sagde kommissæren. “Du skal ikke vække mørkets magter ved at tale om den slags. For øvrigt har jeg bestilt en rejse i første halvdel af august. Og den agter jeg ikke at afbestille. Fra nu af må du og Reinhart dele de lig, som dukker op.”

Måske bliver det også rollefordelingen fremover, tænkte han. Han skubbede skoene af og begyndte at rode lidt tilfældigt rundt i de papirer, som lå i dynger foran ham på skrivebordet.

“Tusind tak for tilliden,” sagde Münster. “Men jeg er væk fra og med på mandag.”

Kommissæren tog sig en ny tandstikker og foldede hænderne bag nakken.

“Hvad mig selv angår, så kunne jeg egentlig godt bruge en enmands sag på et par uger. Og meget gerne uden for byen.”

“Det tror jeg,” sagde Münster.

“Hvad?”

“Det kan jeg levende forestille mig,” svarede Münster.

“Og hvad skal det så egentlig betyde?”

“Ikke noget specielt,” sagde Münster. “Men det kunne da være dejligt at gå lidt rundt ude ved vandet, ikke?”

Van Veeteren tænkte sig om.

“Joh,” sagde han. “Men en lille sø inde i landet ville også kunne bruges. Som en slags forsmag på Middelhavet. Har du ketcheren herinde?”

Münster sukkede.

“Naturligvis. Men synes du ikke, at det er en smule for varmt?”

“Varmt?” fnøs Van Veeteren. “Nede på Kreta har de en gennemsnitstemperatur på fyrre grader på denne årstid. Mindst. Lad os se at komme af sted.”

“Når du beder så pænt,” sagde Münster og sukkede. Han vendte sig bort fra vinduet.

“Bagefter giver jeg en øl,” sagde Van Veeteren storsindet. Han rejste sig og slog et par prøveslag i luften. “Hvis jeg altså vinder.”

“Jeg tror nok, at jeg allerede nu vover at sige tak for tilbudet,” sagde Münster.

Et usædvanligt godt humør, tænkte han lidt senere, da de stod i elevatoren på vej ned til garagen. Næsten helt menneskelig. Der måtte vel være sket noget meget rart for ham netop i dag.

Spili, tænkte kommissæren. Ungdommens kilde ... en halv times bilkørsel oppe i bjergene. Hvis man lejede en vogn i Rethymnon ... med vinden i hendes hår og ... og den slags.

Hvorfor ikke?

Bagefter kom så Krantzes antikvariat.